AUGUST SOMMERSTAD

"FORTIDSMONUMENTET" OG ANDRE FORTELLINGER -

Litterært program for forfatterens korte noveller og fortellinger -

Korte fortellinger om Samfunn, Psykiatri og bygd, med forsøk på psykologisk realistiske figurer som representerer en sak, i en knapp og klar, saklig-filosofisk språktone, hvor den essensielle temabehandlingen foregår i observasjonene, som skildrer følelsesliv konflikter i form av frihet og ondskap, hvor lykke er ett unntak og ikke mulig i vår tid -

Korte fortellinger om Samfunn, psykiatri og bygd, i form av tidsoppgjør og selvoppgjør, med psykologisk realistiske figurer som representerer en sak -

"FORTIDSMONUMENTET"

Arkeologien hadde ført dem nærmere begynnelsen på en ny tidsalder. Det mente i allefall sjefsarkeologen og han hadde klart å overbev-ise assistentene sine om det samme. Det kunne ikke betviles mer det de gamle mytene sa. Ved utkanten av byen de oppholdt seg i holdt de på å grave ut et fortidsmonument. Det var massivt og storslått. Det var psykisk frigjørende å vandre rundt i det. Noe av det de lokale innbyggerne sa stemte med spor de fant rundt monumentet. Folket som hadde bodd her hadde trodd at virkeligheten ikke består av hersker, undersått og ond. Relasjonene hvor djevelen var radikalisert, Adam og Eva ble fristet, engler og dyr midler og Gud forbød, eksisterte ikke. Vi har andre drivkrefter, oppnåelser og metoder overfor hver-andre. De fant også vitnesbyrd om at de trodde at Himmel og Helvete ikke er realiteter, men resultater av realiteter. Dette skulle være en påminnelse om hvordan den fysiske verden egentlig var fatt.
På en tavle midt inne i monumentet på et Gullalter sto det to Insk-ripsjoner:

RENS MØRKET OG UTVID LYSET

LYSET ER FOR MØRKET DET MØRKET ER
FOR LYSET

De fant også messing og bronsevekter til å veie Gull som antydet et økonomisk system som var rettferdig for alle, fordi interesser og identitet var avklaret og ikke delt. Arkeologene var helt oppglødde og i ekstase. Kansje hadde Kristendommen i Vesten en tidlig kultur, som hadde sett dens svakheter og overvunnet den, helt uten å ty til voldsromantikk eller demondyrkelse. Dette var Kristne med en mystisk og irrasjonell side, som ikke var følelsesmessig avhengig av å tro på en bestemt ting på en bestemt måte. De søkte Sannheten uten sverd og uten et allerede innplantet virkelighetsbilde. Var dette mulig? Måtte verdenshistorien skrives om? Historien var hverken lineær ell-er syklisk om det fenomenologiske i Dualisme og Monisme ble revet ned. Alt forholdt seg annerledes nå. Kunne de finne bevis for at den-ne kulturen bevisst hadde blitt utryddet hadde de utrettet mye.
De hadde funnet ett nytt tyngdepunkt for tilværelsen. Alt kretset ikke rundt Kristendom og Europas kjente historie her hos oss lengre. Om dette stemte lot ingenting seg rettferdiggjøre lengre. De snakk-et med media. De innså da de første demonstrantene ankom at reali-teten var begrenset til tidsånden, men realiteten rommet også alle de som blindt og taust underkastet seg tidsånden. Herifra og ut var det ingen vei tilbake, og da de som jobbet med prosjektet forsto at ingen kom til å høre på dem om det fenomenalistiskes avskaffelse en gang for lenge siden, bestemte de seg for å ta saken i egne hen-der. De gikk ut i verden som profeter. Noen av dem ble fengslet, an-dre ble medisinert, andre igjen ble hjernevasket. Så ble alt glemt. Tilslutt rev de som var igjen ned monumentet, og så ble alle straffet for det. Kristne talsmenn tok det til inntekt for sin sak. Så kom Juristene og definerte eiendomsretten. Alle hadde meninger om oppd-agelsen men ingen konfronterte seg selv. Korreksjonen fjernet ikke feiltagelsen. Den bare tjente den. Var det virkelig bare Darwin og

Freuds skjebne å tjene Kristendommen. Skulle de som trodde på Kristus, forsterke sine argumenter gjennom sine fiender? Og igjen sto vi, de som alltid hadde vært utstøtt og dårlig behandlet av dem, alene, ved all verdens monumenter, og lette etter håp: denne gangen uten nye argumenter. For alle var tatt opp i samme kilde. Var dette virkelig det hele?

"DE TO LUENE"

Flere år etter at de to Sønnene hennes hadde fått lov til å slutte å gå rundt med de to vinterluene med øreklaffer, som avslørte for hele bygda hvilke taperkandidater de var, lå de der, i kommodeskuffen, sammen med de andre luene, som en påminnelse om hvem de var og hvordan moren deres så på dem og deres ti år eldre far. Hun kunne fortsatt sette foten ned, sette dem på plass, og vise hvem som var sjefen. Det var ikke hans skilte mor, men de to luene med øreklaffer som oppdro dem De to luene med klaffer rundt ørene kuet dem, radikaliserte dem, belærte dem - tok fra dem håpet om å noengang bli til noe annet. De var arbeiderklasse, det var ikke hun, som drømte om å utdanne seg. Autoritær, uten et kunnskapsgrunnlag og være autoritær på. Derfor gikk de med luer. Slik at hun alltid skulle ha to små gutter som måtte høre på moren sin.

"TV-PSYKOLOGEN"

Den populære, Nord-Amerikanske TV-psykologen fremstilte mobberne som halvkriminelle, narkomane, anti-sosiale psykopater.
- Ja, sa den Serbiske Psykiatriske pasienten.
- Da kan jeg endelig være enig i at mobbing er negativt. Ingen skal måtte mobbes av tapere. Når mobberne er som deg, en taper, er det galt med mobbing. Hvorfor skal du kunne hevde deg og tro at du er tøff.
  Er mobbeofferne, derimot, som deg, en taper, er det positivt med mobbing. Da fortjener de det. Ingen mobber tapere uten en god grunn.

Hun var ikke for eller imot mobbing, men hun var for eller imot tapere.
- Du vet ingenting om meg, sa hun sint og krenket da hun hørte dette.
- Hvorfor ikke, ville han vite.
- Du vet ingenting om meg fordi meg må man bli kjent med, jeg vet alt om deg fordi deg snakker man om. Aksepter det, du får ikke noen venner uansett.

Han trengte ingen venner som henne og alle mennesker var jo slik som henne. Mobbing hadde to ansikter: tapernes mobbing - og da var det uakseptabelt å hevne seg på andre for sine egne feil. Og så var det vinnernes mobbing, som straffet de som hadde gjort noe eller forbrutt seg mot sosiale normer. Mobbing er dynamikk. Taperen er problemet når han mobber og når han blir mobbet, fordi det Kongelige Norske arbeiderparti bare bryr seg om minoriteters rettigheter, og ikke om sosiale tapere. Innvandrerne har jo religionsfrihet for sine fordommer, men det har ikke taperne.

"DEN NEGATIVE OG POSITIVE ENSTØING"

I Vesten har vi den dømmende, lovgivende og utøvende makt. Og pressen er etter manges oppfatning den fjerde Statsmakt. Men den femte Statsmakt, det er skolene, som oppdrar Arbeiderklassegutter til uvitenhet og stillhet, og bestemmer villkårlig, uten annen grunn enn skolens og klassens indre dynamikk, hvem som skal få lov til å utdanne seg. Og foreldrerådsutvalget, som avgjør hvilke barn på skolen som har skylden. Og så var det lokalbefolkningen, som gjennom hardt og grumsete prat forandret en påstand til en realitet. Et positivt fakta ble til et negativt fakta. Tilsist var det foreldrene som belønnet og straffet frem opprørslysten hos oss, og styrte oss rett i vår skjebne som halv-kunstnere. Dette var de Samfunnsmessige institusjoner som lærte meg at det var alminnelige mennesker som drev verden fremover, selv om det som skilte de alminnelige fra de styrende, kloke hoder, var både evner, rikdom og utdannelse. Det fantes ikke noe annet uttrykk for kunnskap og kreativitet enn den gjengse oppfatning. Og den gjengse oppfatning skilte ikke mellom deres holdninger og mine handlinger. Nederlaget var ikke i handlingene, men i holdningene.

"ECT-BEHANDLINGEN"

Den aggressive, sure og skittviktige Psykiatriske Pasienten sa:
- Hvorfor vil ikke han ha ECT-behandling? Vil han ikke ha hjelp? Han må jo skjønne at han bare blir dårligere uten det? Ta imot den hjelpen du blir tilbudt.

Fordi det heter hjelp tenkte han.
- Bare man får nok informasjon så er det ikke så farlig. Det var nok derfor man reagerte på den behandlingen i gamle dager fordi man ikke fikk nok informasjon.
- De tvang dem, sa en kvinnelig pasient.
- Det trenger man ikke gjøre nå fordi nå får man informasjon.

I den informasjonen, tenkte han, beskriver de bare behandlingen, og ikke følelsene, og da kan man ikke radikaliseres. Behandlingen vekker ikke noe negativt i deg om de spiller det ut overfor deg som dialog. De vil at du ikke erfarer personlig hvordan behandlingen er, men bare mottar den, at du opplever dine tanker og følelser gjennom deres ord. Du finnes ikke lengre: du bare refererer til noe annet utenfor deg. Disse pasientene var Anti-Demokratiske. Deres ekstreme Rasjonalitet var bare ekstrem Institusjonalisering. Hva om noen skulle banke deg opp og "Ga deg informasjon på forhånd".? Ville det hjulpet? De skriver ikke i denne "Informasjonen" at pasientene er tvunget til det. Det er en idyllisering. Det er behandling og ikke tvang om de får informasjon. Da fremstilles overgrepet i sånne ord at hatet og frykten ikke vekkes i deg. Hatet og frykten går i skammekroken og gjemmer seg. Alt beskrives først, presist og ryddig, slik at en ikke kan kjenne etter selv. Det er tvang med en strategi. Det er tvang først når det ikke er behandling, og det slutter å være behandling når man ikke får informasjon.

"LØNNINGSDAGEN"

Mannen i 50-årene på Lønningskontoret på Åsgård Psykiatriske Sykehus, sa:
- Du får ikke noe av meg. Du blir ikke radikalisert her nede.
Han hadde funnet en egen måte, gjennom tøff kjærlighet, å av-radikalisere ungdommer i faresonen på. Man måtte ikke la dem føle at de ikke ble hørt og ikke ble sett. Man måtte ikke gjøre dem til offer. Man måtte ikke gjøre dem til syndebukker. Man måtte for all del ikke gi dem indre eller ytre konflikter.
- Det du mener, sa en av Studentene som var på utplassering, er at man må behandle andre bra for å hindre dem i å bli radikalisert?
- Man kan godt gjøre dem til tapere og samtidig unngå og radikalisere dem. Man må bare gå frem på den rette måten.
- Vi forsøker jo faktisk å hjelpe dem, sa studenten.
- Feil strategi. Da blir de radikaliserte med en utdannelse og da passer de ikke inn i profilen. Det er skummelt. Da mister vi noe av vår naturlige kontroll.
  Hemmeligheten er å få dem til å godta nederlaget. Ikke ville bort. Ikke ville bli noe.

Der sto saken. Enten måtte samfunnet godta oss, eller de måtte få oss til å akseptere vår rolle. Your call. Ikke skyld på oss.

Solli plass, rundt klokken 10.10, 2. November 2014.

"INNSE FAKTA"

Janteloven er realiteten. Realiteten er Janteloven. Janteloven er ikke en kritikk av en realitet, det er en realitet. Janteloven rommer ikke muligheten for et motideal, og er derfor ikke Dualistisk. Janteloven handler ikke om dem, men om oss. Bare vi kan forandre oss. Det begynner med at du må kunne se deg selv i speilet hver morgen. Janteloven er den eneste realitet. Janteloven har en negativ og pessimistisk side, som brukes mot de utenfor, og Janteloven har en positiv og optimistisk side som brukes overfor den jevne borger. Man kan ikke måle krefter med Janteloven og man kan heller ikke unnslippe. Alt man kan gjøre er å satse på én slags lykke. For da begynner de snart å snakke rått og hardt om det du gjør idag, og ikke det du gjorde igår. Det du gjorde igår er det for sent å endre på, men det du gjør idag kan du gjøre noe med. De må skifte temaer og måte og omtale dem på. Og da er Janteloven like mye din realitet. Men den er like fullt den eneste realitet. Punktum.

"KREFTENE OG MAKTENE"

Svarttjern, rundt klokken 09.00, den 2. November 2014.

Presten møtte opp hjemme hos den lille familien og sa at han måtte drive ut demoner. Da hjalp det ikke at de hadde høyere utdannelse, sosial status og tenkte rasjonelt. Dette var krefter fra en annen tid. Det handlet mer om dem, enn om ham.
Sosionomen sto med bustete og vindskeivt hår, med en panikkartet fobisk angst, hun måtte få ut over noen, og snakket om "Ungdom i drift". Da hjalp de ikke at de selv hadde planer for fremtiden. Dette var krefter fra en tid uten motstand. Det virket som om det handlet mer om henne enn om barna.
- Hvorfor hører du på prester og på sosionomer sa den Norske mannen på bussholdeplassen.
- Det er sånne som meg som bestemmer.
Han kom fra Gata, aggressiv og paranoid. Kjempende. Han lurte på hvem og hva han bestemte over. Nei, det var sånne som moren hans, familien hans, bygda hans, lærerne hans, som bestemte: som skaltet og valtet innenfor de sosiale normenes frie tvangstrøye. Så lenge du brukte blå bukse, som ikke var for trang og heller ikke var for mørk, så kunne du operere uten risiko. Loven rammet ikke Ondskap og likegyldighet, bare den type forbrytelser som rammet samfunnets interesser. Og de interessene var selvsagt ulike ettersom samfunnsklassene og menneskene var ulike. Det var den Ondskap som rammet en person, for å hindre en annen person i å bli utsatt for Ondskap, som var den egentlige; fordi den hadde en humanistisk begrunnelse bare voldelige, asosiale psykopater våget å hevde seg mot. Men hvem hørte egentlig på dem?

"TEORIEN OG DIAGNOSEN"

Han ble hentet av politiet tidlig om morgenen mens moren var på jobb. Hennes hverdagslige slit forsterket skuffelsen. De brydde seg ikke med å låse døren. Det var ikke bruk for ham. Medisinering var for ham eneste veien inn til samfunnet. De kjørte ham rett til Psykiatrisk akuttavdeling i en kjøretur som ikke tok mer enn de planlagte ti minuttene. Han slapp håndjern. Da de var fremme måtte han til inntakssamtale med vakthavende lege. Ettermiddagssolen føltes som livgivende hverdagspoesi fra vinduet. Alt der ute og han her inne. Hun så i rapporten kommunelegen hadde skrevet om ham og reagerte med oppgitt dårlig samvittighet.
- Det står her at du oppfører deg veldig merkelig. Du har blant annet funnet på noe nytt. Hva er det for noe spennende?
Han ble bare mer radikalisert av det de ga ham. Hjemmefølelsen på avdelingen ble for ham ennå tristere. De visste ikke hvem han var.
- Alt vi trenger å vite om deg står rett her, sa hun og slo pekefingeren i rapporten.
Da ville jeg ikke vært her, tenkte han. Alt dere finner i rapporten er en reell lidelseshistorie, fremstilt patologisk. Det som beviste han beviste dem.

- Det jeg kommer med er en ny teori, sa han.
- Om hva?
- Om mennesket.
- O.K... Du må nok være litt mer spesifikk. Hva handler den om?
- Det er ikke rett, sukket han.
- Dette er helt feil.
- Ikke snakk om hva som er rett og galt, for du har ikke utdannelse så du vet ingenting om moral. Tror du virkelig man klarer å ta egne avgjørelser på vanedannende, anti-psykotiske medisiner?
- Jeg blir egentlig ganske forbannet når dere ---
- Vær så snill! Slutt med det tullet ditt! Akkurat som om en sånn en som deg klarer å relatere deg emosjonelt til et sånt ord som forbannet uten å miste fotfestet. Det er uten relevans for ditt vokabular. Ditt følelsesmessige nivå klarer ikke å heve seg opp til det nivået det ordet er på. Du uttrykker noe annet enn ordet. Du gjemmer deg bak det.

Så fant hun tilbake til utgangspunktet for samtalen og en kjapp utspørring fulgte:
- Den teorien din... Handler den om Godt og Ondt?
- Nei.
- Handler den om Lys og Mørke?
- Normalt og Unormalt?
- Nei.
- Rasjonelt og Irrasjonelt?
- Nei.
- Den er hverken Dualistisk eller Monistisk la han til. Den kommer ikke fra noen kjent drivkrfat eller gruppe i evolusjonen. Dette er noe nytt. Dette er den laveste uten moral sin positive filosofi.
- Hvorfor kan du ikke si hva den handler om?
- Fordi da skitner dere den til med deres menneskelige feil og svakheter.

Hun noterte noe ned i rapporten.
- Jeg skal vurdere om du har rett til behandling, og det vurderer jeg at du har. Du er alvorlig syk. Åpenbart Paranoid Schizofren. Du har vrangforestillinger. Jeg skal ordinere 20 mg Zyprexa til deg, så skal du se at innen to uker så forsvinner alle hallusinasjonene og vrangforestillingene, og det kommer til å bli mye lettere å omgås med folk igjen.

Ville de gjøre en sau ut av ham? Trodde de at han konstruerte nye virkelighetsbilder fordi han manglet venner?
- Jeg kommer ikke til å slutte å spre teorien min, sa han desperat og vergeløst, surmulende.
- Det er ikke det det handler om nå som du får medisiner. Bare følg opp medisineringen og møt opp til terapitimer, så kan du spre akkurat det du vil. Les gjerne Løvens Bok og kle deg i Kvinneklær om det er det du føler for. Den eneste oppmerksomheten du får er den diagnosen gir deg. Du kan bare tilnærmes som menneske gjennom dens forståelsesramme. Da er det ikke teorien din som er din samfunnsmessige funksjon lengre.

Hun ble stille og så fortvilet og undrende ned i rapporten igjen. Hun virket som om hun ikke helt forsto hvorfor hun var lei seg. Hadde dette vekket noe i henne? Bortsett fra det at hun følte at hun visste alt om ham? Uten rapport eller ikke.
- Og forresten så skal vi nok klare å få presset ut av deg hva den teorien din handler om. Og da jordbinder vi den. Vi gjør den forståelig. Vi forklarer og vi bortforklarer den. Vi gjør den enten God eller Ond. Vi setter et navn på den. Vi knytter en følelse, sannsynligvis av overlegenhet, opp mot den. Og da begrenser vi den. Det opprinnelige innholdet forvitrer.

Vi diagnostiserer den. Vi medisinerer den. Vi gjør den historisk avleggs. Vi fratar den en arena. Tilslutt tar vi den opp i oss selv men benekter at den har æren. Du kan ikke seire ved å holde den hemmelig, og forteller du om den kommer vi og tar den. Da er teorien din vår, ikke din. Du tror på noe vi har et avklaret forhold til.

Hun tok en pause og smilte ungpikeaktig ned i papirene før hun rettet det samme smilet mot ham og sa overbevisende:

- Hvite, heterofile menn kan ikke lenger skrive akkurat det de vil i bøker. Den tiden er over. Det kommer ingen ny Nietzsche eller Croley. De oppdras av svarte menn idag. De er omskjærte. Deres frihet er blitt multikulturell. De store geniene er ikke unike individer lenger, de representerer uttrykk for aksepterte meninger. Nietzsche og Crowley er lydige overfor foreldre og respekterer autoriteter. De vil ikke være frie, de vil være fri til å velge mellom det vi får lov til å velge mellom.

En time senere kom de med tabletten hans.

- Jeg må passe på at du tar den! sa hun aggressivt og låt truet.
- Han sniker seg ikke unna, sa noen fra hjembygda som kjente ham.
- Det stoler ikke vi på. Her inne må alle bruke medisiner. Ingen får spesialbehandling her.
- Ikke engang forfattere, forsøkte han seg, halvt humoristisk, halvt alvorlig.
- Å! Spesielt ikke de! Da er det jo en god grunn til at de er kommet hit.

Hun gikk. Nå var teorien hans død. Den var babbel. Den var fråde om munnen. Den var bivirkninger. Teorien hans var ikke virkeligheten hans lengre: den var et avvik i deres virkelighet. I en tid som så det som mer rettferdig å fjerne gode mennesker med svake karaktertrekk, enn å fjerne alminnelige mennesker med dårlige karaktertrekk. Teorien hans avhang av deres virkelighet. De fratok ham hans spillerom og hans radikalisering. Han gikk og la seg og følte seg normal og trygg, i en gal og utrygg verden.

"DE UMYNDIGE"

- Jobber du i bydelen?
- Hvilken bydel?
- Denne.
- St. Hanshaugen?
- Det kommer an på hvem du er?
- Tidligere tvangsbehandlet.
- Pasient altså. Da trenger du ikke å si navnet på den.
- Hvorfor ikke?
- I psykiatrien har ikke bydelene noe navn.
- Forstår du ingenting, sa noen andre.
- Hva slags sykdom er det du har.

Han fortsatte sitt ærend, og tenkte da han forlot stedet: Man kan ikke søke om jobb og gå på skole om man ikke vet hvilken bydel man bor i. Bydelen har ikke noe navn for at du ikke skal begynne å tenke selv fordi du forbinder bydelen med noe bestemt. De som bor i en bydel med navn har krav på mer så da kan ikke de tvangsmedisineres. Man er ikke velstående eller velutdannet i bydelen. Man er ikke belest i bydelen. Man har evner innenfor bydelens rammer og forventninger. Det er en grunn til at man bor i bydelen. Bydelen forteller ikke noe om deg som individ eller samfunnsborger, men som bruker og brukere er bare det som står i rapporten, og i rapporten står bare det som skal til for å kunne behandle. Du får rettigheter fra bydelen og ikke fra staten. De har kallet opp bostedet vårt etter tilregneligheten vår. I bydelen er det de som bestemmer. Det handler om hvordan umyndige blir sett på. Det er som om man vil at vi skal mangle en vesentlig del av det å bo. Ingen som er utledd og foraktet bor noe som helst sted. Derfor er bydelen siste løsning. For man slipper ikke inn andre steder enn i bydelen, og det gjør de bare fordi uten en bydel å plassere oss i måtte de sluttet å behandle oss, og da ville vi jo nesten vært alminnelige, da; og hvordan skulle de da kunne tatt seg selv på alvor, om de måtte gi slipp på det de ser på seg selv som? De måtte oppgi sitt monopol på å være seg selv: vi skjer og vi finnes, men vi er ikke virkelige.

DEN ABSOLUTTE RELATIVIST

Alternativ versjon -

Han satt med kniv og øks på en krakk i veikrysset utenfor byen. Dette fordi kniven beviste at det ikke fantes noen Kantianske ankuelsesformer som tid og rom gjennom sanseerfaringene, og fordi øksen slo fast at det ikke var til noen forstandskategori hvor det var en forbindelse mellom fenomenene. Han var sitt eget uttrykk. Han var sin egen anskuelse. Han beviste bare seg selv. Forstanden var hans alene. Sanseerfaringen og forstandskategoriene likeså. Ingen kunne gi dem en almenn betydning. Det tilskuerne, media og politiet gjorde var å tvinge handlingene hans - tankene og følelsene - inn i hverdagslige rutiner og ritualer der de ikke var seg selv. Men der de ble fortolket. Der de ble forvansket. Der de ble spaltet. Kniven og øksen rev nå ned omgivelsenes forestillinger. Han var fri for et øyeblikk. Fri til å være seg selv. Uten blikk og uten grep. Alle rasjonelle og konstruktive metoder for å være seg selv var gjennomsyret av sammenhenger allerede. Ingenting gjensto. Sammenhengen, den skapte han nå selv. Han var ikke en del av noe, men han var selve tingen. Så kom de og arresterte ham og den fysiske verden ble igjen en realitet for ham, fra den passives og mottagendes rolle. Og det var i den han hørte hjemme i. Om dette var den eneste muligheten ut av det hele. Da fikk det heller være det samme. Han skrek da de la ham i bakken, men gjorde ikke motstand. Det hele var raskt over og alle dro hjem til sitt. Saken ble raskt glemt og han stemplet etter et lite oppslag i nyhetene. Hadde han virkelig trodd at det hele var så enkelt? Neste gang skulle han gjøre noe virkelig sensasjonelt; som å skrive en bok om en endimensjonal og tre-dimensjonal virkelighet som river ned på alle de vante Europeiske forestillingene om erkjennelsens gyldighet. Sannheten om samfunnet var okkult: vi tenker og føler ut av begreper og fiksjoner - men den som tenker og føler ut av åpenbaringer, som er ordløse og lydløse. Vi tenker ikke sannheten med fornuften og vi sanser den ikke med følelsene, men vi ser sannheten uten at den er en eller to eller tre-dimensjonal: den er uten et godt eller ondt perspektiv sitt tenkesetts moralitet. Hverken Gud eller Satan rommet denne bevissthetsformen. Hverken gode eller onde mennesker trengte en sjel for å uttrykke denne lærdommen. Den var både Heraklit og Parmenides i ett. Både bevegelse og væren. Den hadde alle ideer og tenkesett under seg og bak seg. Men for den som tenker og føler slik andre gjør, i ord og begreper og ideer og tenkesett: da er alt lukket og låst, og alt er kjent. Men kommer vi utover dette, gjennom å forvrenge perspektivet, slik at ingenting er godt og alt er godt, og slik at ingenting er ondt og alt er ondt, da er vi ikke relative mer, og det spiller egentlig ikke noen rolle mer: for da er vi okkulte og absolutte. Alt er i alt. Det er ingen begynnelse eller slutt, bare beveglser. Slik og bare slik må det være.

"PIRQUETPRØVEN"

Første skoledag kom to lærere med en sykesøster inn i klasserommet og informerte dem alvorlig men samtidig noe lattermildt at nå måtte alle ta Pirquetprøven. Den måtte alle Norske førsteklassinger ta. Pirquetprøven besto av å lage et lite snitt i den høyre overarmen med en liten skalpell. Slik sørget de både for elevenes gode helse og for å etablere rang i klasserommet. Han sprang inn på grupperommet og gjemte seg, mens en av de guttete jentene i klassen kom opp til tavlen som den første og modigste. Alle var overvettes imponert. Hun fikk snittet i armen og satte seg igjen. Han ble tvunget ut av grupperommet og roet seg ned så han også fikk snittet. pluss en bandasje på armen. Han følte seg tøffere og mere selvsikker allerede. Ingen flere elever måtte ta prøven denne dagen. Da han et halvt år senere plutselig våknet ved pulten og spurte ut i luften om når de andre eleven skulle ta pirquetprøven fikk han rolig og saklig til svar at den hadde utspilt sin rolle. Nå får vi noe annet. Vi trenger det ikke, sa de når han sint sa at de ikke fikk den behandlingen de hadde krav på. Tror du virkelig man behandler Norske skoleelever på en moderne offentlig skole sånn? Riktignok beskyldes den offentlige skolen for å være dårligere enn den private men det får da være måte på. Senere kunne han fremdeles langt opp i tjueårene huske med stor glede det gode minnet fra første klasse da alle måtte ta Pirquetprøven og han også turte selv om det var veldig skummelt. De han fortalte dette til bare rystet oppgitt på hodet. Senere lærte han seg også å le av dette. Ikke nok med at vanlige mennesker var sosialfascister, men de hadde humor når de underkuet også. Kansje hadde han noe å lære? Pirquetprøven og dens nederlag slapp han aldri unna. Han var for alltid gutten som ikke turte å ta Pirquetprøven og som ikke engang forsto hvorfor de tok den.